

NORMANΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΗΣ ANNE MOUANS

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΔΕΝΤΡΟ

— Ζιλέττα! Ζιλέττα! Δέν πᾶς ἐσὺ σὸ πανηγύρι; τὸ λησμόνησες;

— Ἐστὶ φώναζον παιδιὰ καὶ κοπέλλες ποὺ ἐπρεχαν χοροῦμενα σὸ γειτονικὸ χωριὸ ντυμένα τὰ γιορτινὰ ρουχα τους.

Μὰ ἡ Ζιλέττα, ἀνεβασμένη σὸ σταχὶ γαϊδουράκι της, προχωροῦσε σὰ χέρσα χωράφια μὲ τ' ἀνθισμένα σπάρτα. Ἀπὸ χθὲς ἀκόμα συλλογιζόταν τὸ πανηγύρι ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὸ πρῶν μισροστὸ σὸ παλῶ μοναστήρι. Ἐκεῖ μαζεύοντοσαν κάθε χρόνον ὅλες οἱ κοπέλλες τοῦ τόπου καὶ φώναζαν ὅτι, ἡθάλα ἡ καθεμιά κι' ἐκεῖ εἶχε ἀπο-σάσει κι' ἡ Ζιλέττα τὰ ξοδῆψη τὰ λίγα χρήματά της γιὰ ν' ἀγοράσῃ μὲ ζῶνη κι' ἕνα μπωξά. Τώρα ὅμως ἄλλες ἰδέες βούτι-ζαν μὲς σὸ μικρὸ της κεφάλι: ἐγγύριες ἀπ' τὸ σπῆτι ἐνὸς ἀρχοντα τῆς πόλης σὸ ὁποῖο εἶχε πᾶσι ἕνα κομματι πᾶνι ποὺ τὸ εἶχε ὑπάγει ἡ ἰδία καὶ τὰ πλουτὶ ποῖχε δεῖ ἐκεῖ πέρα τὴν εἶχαν θαμπάσει. Ὅπου κι' ἄν ἐγγύριες ἔβλεπε μαλακὰ χαλιά, πολυτίμους γοῖνες κι' ἀμέτρητα ἀσημικά. Ἡ γυναικία πάλι κι' οἱ κόρες τοῦ πλοῦσιου ἀρχοντα ἦν ἀντυμένες μὲ βελούδινα χρυσόχρωμα φορέματα ποὺ τὴν μαγεύανε ἰ...

Τὸ γαϊδουράκι, ποὺ εἶχε βγῆ τώρα ἀπὸ τὸ μικρὸ δάσος σταμάτησε σ' ἕνα ἄσπρο μέρος ἀκαπαρμένο μὲ πράσινα χορτάρια. Ἡ Ζιλέττα πῆδησε σὴ γῆ κι' ἀπῆλθόντες τὸ ἐλευθέρο νὰ βοσκῆρῃ πῆγε καὶ κἀπὼς σὴ γῆα μᾶς χιλιάδωνος βελανι' ἰδὸς ποὺ θηψόνταν ἐκεῖ κοντά. Τὴν ἔβλεπαν ὅλοι ἐπὶ στοίχειωμένον δέντρο», ἀπὸ τότε ποὺ κάμποσοι νηχτορέμοι ἀγωνιζέτες ἐβεβαίωσαν πᾶς εἶχαν ἰδῆ σὸν ἰσάο της μικρῆς νεράιδας, γνωστες μὲ τ' ὄνομα «Καλότυχος», νὰ χορεύουν χεροπιασμένες κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ.

Κοιραμένη ἀπὸ τὸ δρόμο ἡ Ζιλέττα ἀκούμπησε σὸν κορμὸ τῆς βελανιδιάς, σὰν ἄπάνω σ' ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα κι' ἔβλεπε νὰ ξαναπαρνοῦν ἀπὸ μπροστὰ της: οἱ ποθοὶ ποὺ εἶχαν ἐμπνήσει στὴν ἀθῶα της τήνηψ χῆ, ἴστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκοπῆ της σὸ σπῆτι τοῦ πλοῦσιου ἀρχοντα. Κι' αὐτοὶ οἱ πόθοι της ἦσαν ἀμέτρητοι...

— Ἀχ!... Καλότυχες! φώναξε ἄξανα ἡ Ζιλέττα, ἄν εἶνε ἀλήθεια, ὅπως ἄκουσα πολλές φορές ἀπ' τὴ μητέρα μου, πᾶς ἡ νεράιδα ἡ Διαμαντίνια μοῦδωσε ὁδὸν ὅταν γενήθηκα τὰ μεγάλα ξινθὰ μαλλιά μου παρακάλεστε τὴν νὰ μὲ φανερώσῃ ποὺ μπορῶ νὰ τὴν ἀνταίσωω γιὰ νὰ τῆς πᾶ κίτι ποὺ θέλω...

Μόλις ἐβγήσε ἀπὸ τὰ χεῖλη ἡ τελευταία της λέξη ἕνα ῥοδινο σύγγερο ἐφάνηκε νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὰ πυκνὰ φύλλα τοῦ δέντρον κι' ἀπὸ κεῖ βγῆσε ἀνάλαρη σὰ νᾶξε φτερά πουλιῶ ἡ νεράιδα ποὺ σὲ κάθε πτυχὶ τοῦ φορέματός της ἔλαμπαν κοκκαίμα διαμάντια. Τὸ χαμόγελό της ἦταν τόσο γλυκὸ ποὺ ἡ παιδοῦλῃ τὴν κῆταξε ἄφροβα.

— Συχωρήστε με γιὰ τὴν ἐνόχληση ποὺ σὰς ἔκανα, κυρὰ-νεράιδα τῆ; εἶπε ἐθνεσικά. Τὰ ἄσπρα πράγματα ποὺ εἶδα σήμερα σὸ σπῆτι τοῦ ἀρχοντα μοῦ θόλωσαν τὸ μυαλό καὶ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτι οἱ θυγατέρες ἀέουνοῦ νὰ ἔχουν τόσα καλά κι' ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω τίποτα.

— Δὲν τὰ θέεις ὅλα, μικρὴ μου. Ἡ μεγαλύτερη κόρη σου εἶνε ἀρρωστη καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία ἀέρνεται σὰ πόδια της. Ἡ μικρότερη πάλι εἶνε ἀσχημὴ καὶ θάβαινε ὅλα της τὰ στολιδιά γιὰ νᾶξε τίς ξανθὲς πλερούδες ποὺ κυματίζουσαν σποῦς ἄιμου σου καὶ ποὺ ὅλοι τῆς θαυμάζουσαν.

— Κι' ἐγὼ θάβαινα μὲ εὐχαρίστησι τὰ μαλλιά μου γιὰ νᾶχη τὰ στολιδία τῆς φώναξε ἡ Ζιλέττα ἄφρητα.

Ἡ νεράιδα Διαμαντίνια κούνησε τὸ κεφάλι της λέγοντας.

— Ἐφταιξὲ ποὺ σούδανα ἕνα τόσο ὠραῖο δῶρο στὴ γεννήσι σου. Ὡς τόσο, ἀφοῦ μὲ παρακάλες μ' ὅλη σου τὴν καρδιά, θὰ σοῦ πᾶνὸ πᾶσι καλά. Πᾶρε αὐτὴ τὴν κλωστή ποὺ θὰ σ' ὀδηγήσῃ στὴν ἀγορὰ ποὺ ἀνοίγουσαν οἱ Καλότυχες κάθε χρόνον μὰ φορὰ τὸ Μᾶν, ὅταν εἶνε γεμιστὸ τὸ φεγγάρι. Σῆρε ἐκεῖ καὶ κῆταξε νᾶσαι λογικὴ σποῦς πόθου σου κι' ὅχι ἀρρωσταγῆ.

— Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλλαι, καλὴ μου νεράιδα, καμμὶ ἄλλη δὲν εἶνε πειὸ λογικὴ ἀπὸ μένα; θὰ ἰδῆς, θὰ ἰδῆς...

Τελειωμένη ἀπὸ ἕνα ῥοδινο σύγγερο ἡ Διαμαντίνια ἐξαφανίστηκε ἀμέσως κι' ἡ Ζιλέττα κρατώντας σὸ χεῖρ της τὴ μυστηριώδη κλωστή ποὺ φοβόταν μὴν τὴ χάσῃ πῆρε χοροῦμενη τὸ δρόμο εὐχάριστα. Ὁ ἥλιος ἐφλόγιζε τὴ γῆ στέλνοντες ἄγχιδες κωντορές, γιὰτι ἡ ὥρα θάτανε ἴσαμα τρέφει. Περᾶσάντες ἀγῆγορα, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ποθενά, καὶ χάρις στὴν κρυστασία τῆς νεράιδας οὔτε ἡ πῆνα οὔτε ἡ βῆσα τὴν ἐβραονίζε. Τέλειος φάνηκαν τ' ἀστέρια

σὸν οὐρανὸ τὸ γαλάζιο, τ' ἀηδόνια ἄρχισαν τὸ τραγοῦδι τους καὶ τὸ φεγγάρι ἀκόπασε τὸ χρυσὸ φῶς του. Καθὼς ἔμπαινε σὲ μιά λάνα ἡ Ζιλέττα σταμάτησε ἀπῆλθόντας μιά κορυγὴ θαυμασμοῦ. Ὁλόγυρα τῆς βρισκόταν κληθὸς νεράιδες, λιγὰκι πειὸ ψηλῆς ἀπὸ ἕνα πᾶνιδὶ δάδεκα χρόνων καὶ ντυμένες μὲ θαυμάσια φορέματα. Μὲ τ' ἄσπρα τους χῆρια ταχτοποιούσαν τὰ διαφόρα ἐμπορεύματα τῆς μαγικῆς ἀγορᾶς τῶν. Καὶ τὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ! Τὰ πῆδ ἄσπρα πράγματα ποὺ εἶχε δὲ πλοῦσιου ἀρχοντα δὲ μποροῦσαν νὰ συγχρηθοῦν μαζὶ τους.

Ὅλοῦθε ἔβλεπε ρουμπίνια, ζαφείρια καὶ διαμάντια, ποὺ λαμποκοπούσαν σὰν ἥλιος κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ, ὄφραματα καθὼς λογιῆ, ἀσύγκριτα κοσμήματα καὶ χίλια ἄλλα ἀντικείμενα στολισμοῦ ποὺ ἡ μικρὴ χοριατοπούλα οὔτε τ' ὄνομά τους οὔτε τὴ χρῆσθί τους ἔξερε.

— Προχώρησε, Ζιλέττα, ἐσὺ εἶσαι ἡ πρώτη ποὺ θὰ διαλέξῃς, τῆς ἔβλεπαν μὲ μιά φωνὴ οἱ Καλότυχες.

Ἡ παιδοῦλα ποὺ ἦταν περισσότερο περιέργη παρὰ βίαστικὴ ζύγωσε γιὰ νὰ ἰδῆ ἀπὸ πειὸ κοντὰ τὰ θαυμάσια ἐκείνης ἐμπορεύματα.

— Διάλεξε ὅτι, σοῦ ἀρέσει καὶ πάρος, τῆς ἔβλεπαν μὲ μιά φωνὴ οἱ μικρὲς νεράιδες.

— Ἀλλοίμονο, ἀγαπημένες μου... Ἡ νεράιδα Διαμαντίνια θέλοντας νὰ γελᾶσῃ μιά μου, μ' ἔσπειλε ἐδῶ ὀλίγος χροῦματι τῆς δόξου μου οἰκονομίες τῆς ἔχω ἀφήσει σὸ σπῆτι μου μέσα σὸν κασέλλα τῆς μητέρας μου. Γιὰ ν' ἀγοράσῃ πρέπει κῆτι νᾶχη στὴν ἐσέπῃ μου.

— Μικρὴ ἀνόητη! Μὰ ἐσὺ ἔχεις σὸ κεφάλι σου ὑλόκληρη περιουσία. Γιὰ ὅτι, θὰ παίρησθ θὰ μᾶς δῆνῃς μικρὲς τῆρες ἀπ' τὰ μαλλιά σου, ἀνάλογος τῆς ἀξίας τοῦ ἐμπορεύματός.

— Τὶ καλά! Τὶ καλά! Πόσο καλὲς εἶσαι! φώναξε αὐτὴ χοροῦμενα.

Καὶ μεθύσμενη ἀπὸ τὴν ἀπάνταστη ἐδύτεια, τρέξε ἀπὸ τὴ μιά μεριά στὴν ἄλλη κι' ἀγοράζει θίνοντας ἀπάντας δέκα, εἰκοσι, τριάντα τῆρες σύμφωνα μὲ τὴν τιμὴ ποὺ δείχνει καθὼς τὴ ποὺ παίρνει. Ἀλλὰ δυστυῶς ἐλησημόνησε τὴν τελευταία συμβουλή τῆς Διαμαντίνιας. Κι' ὅπως ἡ βρεξὴ ἐρχετο τωγοντας, ἔτσι καὶ σ' αὐτὴ τῆς κάινουρο γῶνο τοῦ τῆ; γεννιᾶς νέους πόθους. Ἀς πάρει κι' ἕνα βραχιόλι, κι' ἕνα κολλιέ, καὶ ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια καὶ κάμποσα ὄφραματα καὶ λίγα ἀρώματα καί... Ὅλα τὰ ἐμπορεύματα εἶχαν ἀγορασθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχοσταγῆ κοπέλλα ποὺ ἔκαλοῦτο οὗτος νὰ πληρώνη μὲ τὸ ἴσιο νόμισμα.

Ἐπὶ τέλος τὸ φεγγάρι ὕκομοροσε στίς κρῆτες ὠχρῆς ἀχιτίδες τῆς αὐγῆς. Ἡταν καιρὸς πᾶσι οἱ μικρὲς νεράιδες νὰ γυρίσουσαν τὰ παραμυθένια καλῆτα τους.

— Ἐχε γιὰ, Ζιλέττα, εἶπε ἡ πειὸ μισροφῆ τους, τώρα πιστεύω νᾶμεινες νὰ γυρίσωσιν τὰ ξανθὰ μαλλιά σου στὴν ἀσχημὴ εὐχαριστημένη. Πᾶμε νὰ δώσωμε καὶ ξανθὰ μαλλιά σου στὴν ἀσχημὴ κόρη τοῦ ἀρχοντα τῆς πόλεως.

Κι' ἀφοῦ τὴν ἀποχαιρέτησαν ὅλες γελώντας κοροῖδευτικά ἐξαφανίστηκαν παρασπόμενες ἀπὸ ἕναν ἀνεμοστρόβιλο ποὺ πάγωσε τὸ γυνὸ κεφάλι τῆς παιδοῦλας.

Ἡ Ζιλέττα εἶχε τότε τὴν περιέργεια νὰ κντωχτῆ σ' ἕναν ὠρατον καθρεφτῆ ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τίς μικρὲς νεράιδες. Μὰ ἀλλοίμονο! Ἀπὸ τὴν πλοῦσια κόρη τῆς δὲν τῆς εἶχε μείνει οὔτε μὴ τρίχα καὶ παρ' ὅλα τὰ κοσμήματα ποὺ χρατούσε σὸ χεῖρα τῆς ἦταν ἡ πειὸ ἀσχημὴ κοπέλλα τοῦ κόσμου. Ἀρχισε τότε νὰ φωνάζῃ:

— Βοήθεια, νεράιδα Διαμαντίνια. Τρέξε καὶ πάρε ἀπ' τίς Καλότυχες τὰ χρυσὰ μου μαλλιά!...

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε ὅμως ἡ καλὴ νεράιδα, ἀλλὰ τὸ γαϊδουράκι της ποὺ ἄρχισε νὰ γαυρίζῃ ἐκείνη τὴ στιγμῆ. Ἡ Ζιλέττα, ἐξαλωμένη ἀναπαυτικὴ στὴ γῆα τῆς βελανιδιάς ἀπάνω σὰ δροσρὰ χορτάρια, ἐξύννησε μ' ὀριζαν νὰ τριβῆ τὰ μάτια της. Ἡ πρώτη της σκεψῆ ἦταν νὰ φέρῃ τὸ χεῖρ σὸ κεφάλι της καὶ νὰ χαϊδέψῃ τῆς μακρὲς ξανθὲς πλερούδες της ποὺ ἦταν ἐκεῖ!

Καὶ κάλαβε τότε πᾶς εἶχε δεῖ ὄνειρο καὶ πιστεύει ὅτι ἡ νεράιδα Διαμαντίνια τῆς εἶχε παρουσιάσῃ πραγματικά γιὰ νὰ τῆς δώσῃ αὐτὸ τὸ τόσο σκληρὸ μάθημα.

— Ὡ! Ὡ! φώναξε σ' εὐχαριστή, καλὴ μου νεράιδα, κι' ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θέμαι εὐχαριστημένη μ' ὅσα ἔχω.

Τὸ πανηγύρι τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ βαστούσε τρεῖς μέρες. Μόλις ἐξημέρωσε, ἡ Ζιλέττα ἐξέκρινε σὸ τὸ μοναστήρι κι' ἀφοῦ ἀγόρωσε μιά ζῶνη κι' ἕνα μπωξά γύρισε στὴ μητέρα της χοροῦμενη καὶ νᾶξε δικούς της τοὺς θησαυρούς τοῦ ἀρχοντα. Anne Mouans

— Τὶ μὲ θέλεις, Ζιλέττα; ῥώτησε ἡ Διαμαντίνια